

Poco Allegretto.

J Kam_mer_set støj_er den li__den Smaadrenng og han__ker saa saa_re paa

Dö__re, det he__le Huus sys__ler og gan__ger i Seng, monne ei den

li__den Dreng hö__re. Han

2det Vers.

2.

Han banker ved Dag, og han bankerved Nat,
 Har aldrig Rast eller Hvile;
 En skröbelig Skodde for Doren er sat,
 Den sprænge saa gierne han vilde.

3.

Paa Höyenloft sidde to Piger smaae,
 Saa livlige og saa blide,
 Taalmodige stille de sidde maae,
 Og see gjennem Ruden saa vide.

4.

Naar liden Smaadrenge i sit Kammer er fro,
 De Smaapiger smile saa saare;
 Men naar han banker saa ængstelig paa,
 Da fælde de mængen en Taare.

6.

Og dette vil jeg sige for sand,
 Han længe kan sukke og bløde;
 Men naar han paa Doren ei banke kan,
 Da haver han blødt sig til Døde.

8.

Men liden Smaadrenge de have saa kjær,
 — Thi Södskende monne de være, —
 Og naar han i Kammerset lever ej meer,
 Ei heller de Söstre er mere.

10.

O! veedst du ikke den liden Drengs Navn,
 Og hvad de to Smaapiger hedde,
 Saa foled du aldrig Sor eller Savn,
 Og aldrig monne du græde.

5.

Og Pigerne græde ved Nat og ved Dag,
 Naar liden Smaadrenge monne sukke;
 Han banker, og blöder ved hvert et Slag;
 Men Ingen vil hannem oplukke.

7.

Og dette vil ieg sige for sand,
 De Smaapiger længe kan sidde:
 Og smile og græde saa længe de kan,
 Og see gjennem Ruden saa vide.

9.

Og dette kan ieg end sige for sand,
 Naar livlös de Trende er vorden:
 Da styrter det hele Huus sammen paa Stand,
 Og sinker saa dybt under Jorden.

Jngemann.